

Full diocesà

3 d'agost del 2014

Museu
Diocesà
i Comarcal
de Solsona

LA VERA CREU D'ANGLESOLA I LES PEREGRINACIONS DE CATALUNYA A TERRA SANTA

11 juliol _ 1 setembre 2014

inauguració
11 juliol 19h.

Exposició de la Santa Creu d'Anglesola

Durant tot aquest mes d'agost el Museu Diocesà i Comarcal de Solsona presenta una exposició històrica amb el títol «La Veracreu d'Anglesola i els pelegrinatges a Terra Santa».

La Santa Creu d'Anglesola albergava dins seu una segona creu, datada del segle XII, la qual guardava en el seu interior unes relíquies provinents de Terra Santa consistents en un os, pedretes i estelles arbòries.

Aquest descobriment ha estat possible perquè, quan la Santa Creu es va portar a restaurar al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, es va trobar la segona creu i tot el que hi havia a dins. La Santa Creu és un objecte gairebé únic, ja que només es coneixen dues creus més amb aquestes característiques: la creu de Carboeiro, al museu de la catedral de Santiago de Compostel·la, i l'Estauroteca del Museu del Louvre de París.

Aquesta exposició, que es pot veure al Museu Diocesà i Comarcal fins al dia 1 de setembre, és una ocasió única per a contemplar aquest descobriment, ja que després la creu es tancarà i tornarà a Anglesola.

Està previst que el dia 1 de setembre, a les set de la tarda, hi hagi una conferència a càrrec de la comissària de l'exposició, Sra. Francesca Español, com a cloenda de la mostra.

«Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta?»

Diumenge XVIII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res.

»Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.»

(55,1-3)

Salm responsorial

Tan bon punt obriu la mà, Senyor,
ens sacieu de bon grat.

(Salm 144)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell qui ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

(8,35.37-39)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar.» Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.» Jesús respongué: «Porteu-me'ls.» Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls

al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

(14,13-21)

«Qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? (...). Ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ens ha demostrat com ens estima»

«Estigueu atents»

Mn. Marc Majà i Guiu

Enmig de l'estiu, el profeta Isaïes obre la primera lectura amb una invitació ben refrescant i, al mateix temps, motivadora: «Oh tots els assedegats, veniu a l'ai-gual!» Aquestes paraules d'Isaïes s'adreçaven als israelites exiliats a Babilònia i que es disposaven, finalment, a retornar a casa. La invitació que el Senyor fa a través del profeta es transforma en una exhortació i una promesa: «Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida.»

«Estigueu atents.» En efecte, la relació amb Déu, amb les coses essencials de la vida, demana atenció. No es pot donar per suposada. No s'aprofundeix per de-fecte. Demana la implicació conscient de la persona.

«Veniu a mi.» No solament es tracta de posar atenció, com si n'hi hagués prou amb parar l'orella. Cal un moviment explícit de la voluntat. És més: cal estar disposat a traduir en obres allò que un sent davant de Déu.

«I us saciareu de vida.» La set i la fam que l'ésser humà experimenta, la física i l'espiritual, en últim terme només es satisfà en Déu.

Jesús aconsegueix en l'Evangeli les paraules d'Isaïes. «Estigueu atents», i sabreu descobrir quins són els «cinc pans i dos peixos» que hi ha al vostre voltant. «Ve-niu a mi», no dubteu a oferir-me allò que teniu, allò que sou. «I us saciareu de vida», perquè el Senyor, compassiu i benigne, sacia de bon grat tots els vivents.

La imatge

Miracle de la multiplicació dels pans

Les necessitats del nostre món són moltes i nosaltres estem mancats de recursos. En l'Eucaristia ens adonarem que no s'ha perdut res del que li hem ofert perquè ell ha donat eficàcia a l'obra de les nos-tres mans.

Llucià Costa
Santa Eulàlia de Riuprimer

Agenda

Lit. hores: Setmana II

3 diumenge XVIII de durant l'any / Cicle A

—Santa Lídia, verge
—Sant Nicodem (s.l)
Isaïes 55,1-3 / Salm 144 / Romans 8,35-37-39 / Mateu 14,13-21

4 dilluns

—Sant Joan Maria Vianney, prevere (1786-1859)
Jeremies 28,1-17 / Salm 118 / Mateu 14,22-36

5 dimarts

—La Mare de Déu de les Neus
— Sant Osvald, laic (*642)
Jeremies 30,1-2.12-15.18-22 / Salm 101 / Mateu 15,1-2.10-14

6 dimecres

—La Transfiguració del Senyor
—Sants Just i Pastor, màrtirs (*304)
Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 96 / Mateu 17,1-9

7 dijous

—Sant Gaetà, prevere (1480-1547)
—Sant Sixt, papa (257)
Jeremies 31,31-34 / Salm: 50 / Mateu 16,13-23

8 divendres

—Sant Domènec de Guzmán, prevere (1170-1221)
Nahum 2,1.3;3,1-3.6-7 / Salm: Deute-ronomi 32,35-41 / Mateu 16,24-28

9 dissabte

—Santa Teresa Beneta de la Creu, religiosa (1891-1942)
Osees 2,14b.15b.19-20 / Salm 44 / Mateu 25,1-13

Santa Joaquina de Vedruna, dona forta centrada en Jesús

Romà Casanova, bisbe de Vic

De la nostra santa Joaquina ressaltava la seva qualitat de dona forta. Mirant la seva vida veiem en ella una gran fortalesa. El papa Pius XI en la declaració de les seves virtuts heroïques, va dir d'ella que reunia quatre vides «en una sola i admirable existència». I de fet, veiem que sant Joaquina de Vedruna als quaranta-cinc anys havia esgotat tots els possibles estats d'una dona. S'havia casat als quinze anys, amb Teodor de Mas, vigata; havia tingut nou fills; des dels trenta-tres havia quedat vídua; i als quaranta-tres s'havia consagrat a Déu, fundant un institut apostòlic, les Carmelites de la Caritat.

Fou de mans del bisbe de Vic, Pau de Jesús Corcuera, que Santa Joaquina de Vedruna, en la capella del palau episcopal, al 1826, va lliurar-se al Senyor en la consagració religiosa: «En el nom de la Santíssima Trinitat... faig vot de pobresa, castedat i obediència, per a sempre... i a glòria de Déu i bé del proïsme.» Es també molt significativa la manera com argumenta la petició per tal que se li puguin unir joves deleroses de seguir la seva consagració: són «ànimes pobres, enceses d'amor a Déu i que volen ser religioses, però com que són pobres i no tenen medis ni lloc en els convents de religioses de pobresa, estan sense poder desfogar el seu amor al bon Jesús.»

Les dificultats de la vida no la van separar mai del seu amor a Jesús. Ell ocupava el centre del seu cor. En la seva infància es deixa en mans de Déu, quan en ella apareix la vocació a ser carmelita, però tot i això accepta per obediència casar-se. La vida de casada no fou pas fàcil: la mort del seu marit i altres complicacions i malentesos familiars. La mateixa nit en què va morir el seu marit ella sent en el seu cor com Jesús li diu: «Ara t'escullo per a ser la meva esposa.» Els moments polítics de guerres l'obliguen a fugir amb els seus fills. Però

quan pot tornar definitivament al «manso Escorial», amb el contacte amb el pare caputxí Esteve d'Olot es veu la voluntat de Déu consagrant-se a Déu per sempre. La mirada de Déu que veu el seu poble en la necessitat, li fa descobrir el carisma propi en el si de l'Església: la consagració religiosa viscuda en la missió de l'ensenyament de les noies i en l'atenció en els hospitals dels pobles. Les seves paraules fonamentals resten com a missatge sempre actual per a les seves filles i per a tots nosaltres: «Amor, amor i més amor. Déu, com més l'estimem, més el voldrem estimar.»

